

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **D. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Macháčkem
sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti výroku I. rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 4. 6. 2019, MSP-3/2019/OSV-OSV/5,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce v části žaloby brojí proti výroku I. rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního soudu v Prostějově (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 26. 11. 2018, č. j. Si 177/2018-4, kterým povinný subjekt rozhodl o částečném odmítnutí žádosti o informace žalobce ze dne 15. 11. 2018, jíž se žalobce domáhal poskytnutí informací týkajících se jím specifikovaných soudních řízení, v nichž je žalobce účastníkem. Zbylá část žaloby, v níž se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, byla usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 29 A 34/2020-227, vyloučena k samostatnému projednání. Důvodem pro částečné odmítnutí žádosti o

informace dle povinného subjektu bylo, že se totiž žalobce domáhal dovysvětlování a právního rozboru procesního postupu či odůvodnění použitých hmotněprávních předpisů v konkrétní trestní věci, což je dle povinného subjektu vyňato z poskytování informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2019, č. j. MSP-3/2019-OSV-OSV/5, o stížnosti proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace žalobce ze dne 26. 11. 2018, č. j. Si 177/2018-4, vůbec nezabýval stížností žalobce na nevydání informace o nákladech státu na advokáty *ex officio* přidělené žalobci v letech 2010 – 2018 žalovaným, a na nevydání informace o subjektu, který vydal rozhodnutí zabrat dne 18. 10. 2016 notebook asociace Cannabis is The Cure, z.s. v sídle této asociace.
3. Žalobce dále uvádí, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které se v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže domáhat „dovysvětlení“ toho, jak a proč správní orgán rozhodl, avšak dle žalobce taktéž Nejvyšší správní soud vyslovil tezi, že takto může správní orgán učinit v souladu s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti. Na základě takto řečeného se žalobce domáhá toho, aby krajský soud přikázal žalovanému s ohledem na dobrou správní praxi vydat žalobcem požadované informace a stanoviska a předal žalobcem požadované předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.
4. V průběhu řízení žalobce opakovaně doplňoval do spisu obsáhlá podání různého obsahu, zpravidla odkazující na jiná řízení (zpravidla v trestních věcech), ve kterých je žalobcem účastníkem žalobce. Vzhledem k tomu, že tato podání nijak nesouvisela s předmětem žaloby o nečinnosti žalovaného, soud se jimi v tomto řízení blíže nezabýval.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na své argumentaci, vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace žalobce.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud, za splnění podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
7. Krajský soud totiž konstatuje, že žaloba, včetně jejího doplnění, obsahuje ve vztahu k napadenému rozhodnutí identickou argumentaci, jako žaloba na ochranu před nečinností, řízení o níž je u krajského soudu vedeno pod sp. zn. 29 A 77/2020. V těchto podáních žalobce se však nenachází v podstatě téměř žádná argumentace, vztahující se k napadenému rozhodnutí v nyní projednávané věci – žalobce tedy nijak blíže nerozvádí, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, tedy z jakého důvodu považuje rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil názor povinného subjektu, že dotazy, vznesené žalobcem v žádosti o informace ze dne 15. 11. 2018 pod body 5 až 7, nespadají pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím.

8. Jak přitom judikoval již i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, „[s]oud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet příliš obecné žalobní námitky z vlastní iniciativy (srov. též Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014*). Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 soudního řádu správního). Odepřel by totiž žalovanému právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 216/2006).“
9. Jediným argumentem žalobce tak zůstává, že ačkoliv si je žalobce vědom toho, že v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže dožadovat dovysvětlení toho, proč a jak správní orgán rozhodl v určité věci určitým způsobem, avšak v souladu s principy dobré správy by mu tyto informace měly být poskytnuty. Tímto argumentem však žalobce v podstatě potvrzuje správnost právního názoru žalovaného i povinného subjektu, že jím vznesené dotazy nespádají pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, a tudíž je zjevné, že tento argument nemůže představovat úspěšnou obranu proti napadenému rozhodnutí.
10. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se totiž „povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“ Podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím pak platí, že „povinné subjekty dále neposkytnou informace o ... b) rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.“ Z obsahu podané žádosti o poskytnutí informací pak skutečně vyplývá, že žalobce se nedomáhá vydání již existující informace, nýbrž právního výkladu, resp. potvrzení jím předestřené právního názoru stran nezákonného a chybného postupu správních orgánů, orgánů činných v trestním řízení či soudů v jím předestřených řízeních, což v konečném důsledku mělo vyústit i v podání tzv. předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.
11. Ve zbylé části žalobní argumentace pak žalobce jednak brojí toliko proti neposkytnutí informací, které nebyly předmětem částečného odmítnutí povinným subjektem, a tudíž tyto argumenty nejsou relevantní pro nyní projednávanou věc, jednak vznáší návrhy, které ovšem v nyní projednávané věci nemohou být z procesních důvodů jakkoliv úspěšné (například žádost o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU).

V. Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. července 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu